

Fő a leves

1985-ben született Budapesten. 2004-től a PTE filozófia, 2005-től az ELTE esztétika–magyar szakos hallgatója.

Nagyszerűen teljesítettem. Igen, ezt mondta Kerekdi elvtárs. Nagyszerűen. Kerekdi elvtárs pedig köztudomásúlag tévedhetetlen. Miközben szappanoztam a kezemet, odajött hozzám, meglapogatta a vállamat, a fülemhez hajolt, és a kis tisztálkodó tükörből figyelve arcomat, azt suttogetta: „Maga nagyon tehetséges, fiam. Csak így tovább!” Igen, pontosan ezt mondta. Másnap beosztottak Róka elvtárshoz. Ő volt akkoriban a szakma legjobbjja. Nem volt bemutatkozás, a kamrában ismerkedtünk össze.

Kémkedés, áruslás és államellenes cselekedetek vádjával hoztak be egy idős papot. A villamos-kereszt már ott várt a szék mögött. Leültették a papot (lehet, hogy bíboros volt, ezt nem tudom pontosan), levették róla a bilincset és otthagytak hármunkat: Róka elvtársat, engem és a papot.

Ugyan Kerekdi elvtárs egyszer már megdicsért, de azért az mégsem ugyanaz. Most az ÁVH központi épületében voltunk. Ez más volt. Nem akartam leszerepelni, ugyanakkor a görcsös figyelmet is jó lett volna valami bravúros könnyedséggel elkenődzni. Izzadtam.

Róka elvtárs rám nézett. „Tudja-e, hogy odafönt nagyon dicsérik magát? Az egész vezérkar, még Kerekdi elvtárs is. Tehetségesnek titulálták. Egyetért ezzel, fiam?” „Talán igen... Róka elvtárs. Megtisztelő, hogy ezt mondja.” „Ne magázz engem, te csibész” — nevetett. Aztán ránézett a papra, és biccentett a fejével, hogy forduljon el. Róka elvtárs fél fenékkal felült az asztalra; láthatóan igen jó kedvében volt. „Lacika, hozz egy kis konyakot!” — kiáltott ki Róka elvtárs. Azután megint rám nézett. „Látom, izgulsz. Pedig semmi okod nincs rá.” Szótlanságomat kétkedésnek vehette. „Nézd fiam, amit mi csinálunk, ahhoz fel szabadult, tiszta lélek kell. Béketűrés és nyugalom — mutatóját felemelte, szavait elmélyítette —, a koncentráció önfeledtsége. Tudod te egyáltalán, hogy amit teszel, azt miért teszed?” A pap megfordult. Két tenyerét súlyosan az asztallapnak nyomta, mint ha felállni készülne. „Engedjék meg, hogy tegyek egy szerény közbevetést.” Róka elvtárs odalépett, és lekevert egy vastagon mért, csattanós pofont a reverendnek. „Igen, kérem — kezdtem hirtelen támadt zavaromban —, tökéletesen tudom, mit miért teszek. Ura vagyok a helyzetnek.” „Súlyos hiba” — vágta rá meszterem. Elámultam. „Na de miért?” Róka elvtárs hangosan nevetett. „Csak nem azt akarod mondani, hogy pedagógiai célzattal versz meg egy papot?” „Nem, Róka elvtárs, egyáltalán nem.” Ekkor érkezett meg a konyak, két pohárral. Róka elvtárs felhúzta a szemöldökét, s miközben töltött a pohárba, nagyot sóhajtott. A kupak fémesen nyekergett az üvegen. „Nézd fiam, a mi szak-

mánkhöz kreativitás, intuíció és spontán cselekvés szükségeltetik. Nem mondták neked? Vagyis a létrehozás, az alkotás mindenek felett álló ereje. Az pedig nem innen jön" — bökött a halántékomra. „Hát akkor honnan, Róka elvtárs?” „Ugyan, ne légy gyerek, fiam, ne légy gyerek...” Koccintottunk. Ittunk. Róka elvtárs háta mögött maradt egy kevés vérfolt a fehér csempén. Nem tisztították meg rendesen. „Nézd fiam... Péter elvtárs?” Bólintottam. „Nézd, Péter elvtárs. Tökéletesen igazat adok neked abban, hogy egy mesterembernek ismernie kell szakmája minden fortélyát, hogy jó mesterember váljék belőle. Ez igaz lehet ránk is — mutatóját megint a magasba emelte —, ám a mi szakmánk nem csak egy szakma...” Egyik lábamról a másikra álltam. „Hogy hívjuk az életben azt, amikor a mesterember a legegyszerűbb, leganyagibb tevékenységének egy magasabb értelmet ad?” „Nem értem, Róka elvtárs” Róka elvtárs töltött még a poharamba. A konyak minden melege egyetlen pontba gyűlt a fülcimpámban, s ott égetett. Félni kezdtem, hogy nem állom ki a próbát. Róka elvtárs összeráncolta szemöldökét: „Drága barátom, mondd meg nekem legjobb belátásod szerint: te, mint mesterember, milyen anyaggal dolgozol?” „Ha jól sejtem... hát... az emberi testtel” „Nem, drága barátom, egyáltalán nem! — itt sutogni kezdett — az emberi lélekkel. A test az ennek csak a csatornája. Közvetlenül persze ez az, amit a kezekben tartasz, de csak addig, amíg nem tökéletesítetted a praxisodat. Van egy pont, amittől fogva az emberi test már csak... hogy is mondjam... háttér-díszlete az előadásnak, amikor már rögtön a lelket veszed kézbe.”

Megdöbbenve és leforrázva álltam a hideg csempéken. Róka elvtárs kihúzta magát, bedobott egy újabb felest, és mélyen a szemembe nézett; ekkorra szemei már égtek, mint a megszállottaknak. „Nos, fiam, akkor mik vagyunk mi?” A fülcimpám most már egészen átforrósodott. Éreztem, sokkal gyorsabban kezdem venni a levegőt, már-már kapkodtam utána. Az arcom mindvégig nyugodt maradt. „Félsz tőlem?” — hajolt közelebb Róka elvtárs. Felnevettem. „Te biztosan filozófus vagy, Róka elvtárs” „Te meg hülye!” — ordította. — Mi művészek vagyunk, te idióta. Próbáld az eszedbe vésni! Művészek vagyunk, értettem?” Miközben ordított, beleláttam szájának üregébe, láttam, ahogy az apró nyálcseppek széleseben röpülnek a szemembe. A szeme és a szája, a füle és az orra, mintha mind külön mozgott volna, akár négy különálló, idegen test. Kívántam a haragját. Élveztem a fülemben izzó forróságot. Vágyakoztam.

„Na, ezen gondolkozz — mondta, majd a paphoz fordult, aki időközben már visszamászott a székre —, te meg, ócska vén szatír, valamit mondtál az előbb. Csak azt ne hidd, hogy szóokolhatsz, mint a szószéken, ahol te, meg a magadfajta szemétnácik pofázhattok a szegényeknek, hátha isten neve elég jó propagandát csinál az alamizsnagyűjtéshez. Így van, mi? A szegé-

nyek a legjobb piac, mi?" A pap lehajtott fejjel hallgatott. Ekkor következett az, amitől mindvégig rettegetem. Róka elvtárs rám nézett, és biccentett egyet a pap felé. Rettenetes félelmemnél csak a Róka elvtárs szavai okozta kék volt nagyobb, így ez végül mégiscsak fölébe kerekedhetett annak. Odaléptem a paphoz, s hasonlóképpen, ahogy az imént Róka elvtárs, fél fenékkal ráültem az asztallapra. Odahajoltam a pap füléhez, és a következőket mondtam: „Tudom, hogy mire gondolsz. Tudom, hogy az istened színe előtt esdekelsz egy kis lelkierőért. Tudom, hogy erkölcsi följobbvalóságod pózában tetszelegsz, miközben aljas és gyenge lélek vagy. Tudom, hogy férfiakról ábrándozol. Hogy erkölcsi igazságokban hiszel, s hogy ezeket a saját birtokodban érzed. Istennek hiszed magad... De most megmutatom neked, ki a te igazi istened! — tarkómon egészen pontosan éreztem mesterem figyelmét; mámorban fürödtem, és ettől felordítottam. — Nézz rám!” A pap ijedtében felkapta a fejét, de rögtön vissza is hajtotta; talán a szégyentől. Mintha valami olyasmit kezdett volna motyogni, hogy „te nem vagy sem nekem, sem senkinek...”, ám ekkor a hátam mögött Róka elvtárs egészen éles hangon tapsolni kezdett: „Bravó kolléga, bravó! Nos hát erről beszélek én, amikor azt mondom, művészet! — és nevetett. — A test csak utána következik.”

Egy ideig vártunk. „Na, mi ez a színházi hatásszünet, Péter elvtárs?” Folytattam volna, de elakadtam. Úgy éreztem, előbbi sikerem megengedi, hogy egy kis szünetet kérjek, s jelezzem mesteremnek: egyelőre ennyi. Róka elvtárs nem neheztelt, élvezte saját praxisát. Miközben én hátra léptem, ő előre tántorodott. Mozgásán látszott: részeg, azonban a szavai annál erélyesebben és annál tisztábban hatottak: ettől sokkal félelmetesebbnek tűnt, mint eddig.

Tenyérében fölemelte a pap állát, felém fordította, majd maga is felém fordult: „Mi nem világos, Péter elvtárs? Nem kell ám bonyolult dolgokra gondolni, csakis a legegyszerűbbekre. Nézz a szeme közé. Ez egy felbujtó. Egy provokátor. Egy lázongó. Egyetemistákat bízott meg azzal, hogy angol, német meg mindenféle nyelvű cikket írjanak külföldi sajtóknak a magyar állam, így mondták: országos rablógyilkosságáról. Mindezt isten nevében. Nagyon kényelmetlen lesz, de most a saját bérenceit kell elárulnia... tehát, Péter elvtárs, mi a teendő?” Odaléptem a paphoz, és felemeltem az öklömet. Róka elvtárs lecsitított. „Nono fiam. A tyúk gyengébb, mint az ember, de ahhoz, hogy az ember megegye a tyúkot, előbb meg kell főznie. Máskülönben a torkán akadhat. Hát tessék megfőzni!”

„Lacika, hozd be a palackot! — kiáltott ki Róka, aztán újra felém fordult, büszkén mosolyogva. — Most fiam, megmutatom neked, hogy micsoda zseni a Róka elvtárs.”

Kinyílt az ajtó, és begörgött mögüle egy pb-palack. A törpe Lacika kék egyenruhában, lábait szélesen eltartva totyogott utána. „A többit is!” Lacika kiment, nyitva hagyva az ajtót. Mielőtt visszajött, Róka elvtárs odafordult a paphoz, és kíméletlen figyelmességgel a következőt kérdezte: „Éhes, fiam?” A pap nem válaszolt, nem nézett rá. Róka elvtárs folytatta. „Hát ha most nem is éhes, előbb-utóbb az lesz. Sokáig leszünk mi itt” — mondta, és megint nevetett. Behozták a rezsót. Közben az jutott eszembe, hogy ha Róka elvtárs ennyire lassan kezdi, akkor 1: valóban hatalmas rutinja lehet a kivárásban, 2: igaz lehet, hogy nagyon hosszan leszünk ma itt. Ettől én magam is megéheztem. Eszembe jutott, hogy odakint verőfényes nyári reggel van; a falakon túl madarak csivitelnek. Az egyenruhás ember az utolsó fordulóval behozott egy zsákot, amire rá volt írva, hogy *Rókának*. Az ajtó becsukódott.

„Akkor most ülj le, fiam... és nézd, hogy készül a krumplileves.” Elővett egy pici, nagyon éles kést, és belevágta az asztalba. A pap felnézett. Róka megfordult, kinyitotta a zsák száját, kivett belőle néhány hagymát meg krumplit, és letette az asztalra. „Pucold meg mindet, és vágd fel apró darabokra!” Megfigyeltem, hogy miközben beszél, az arca mindvégig kifejezéstelen, ám amikor befejezi, hirtelen — és a megfigyelésem ellenére is: mindig váratlanul — elmosolyodik, ilyenkor néha még a fejét is oldalra dönti. A kés dolgozni kezdett. Róka elvtárs ezalatt rákötötte a rezsót a gázpalackra, elővett egy flakon vizet, egy flakon tejet, egy flakon olajat, egy kis zellert meg fűszereket. A zellert odadobta a papnak, a többit a földre tette. „Ezt is!” A pap felnézett, szemében a szájalom és a szeretet tört fénye ködlött. Mozdulatai nyugodtak voltak. „Gyorsabban! — Csapott az asztalra mesterem. — Gyorsabban, ha nem akarsz ebben a pincében megrohadni!”

Fel nem foghattam, mire megy ki a játék. Nem értettem mestérem szándékát, ugyanakkor mérhetetlenül szórakoztatott a dolog.

A pap kezei szaporán dolgoztak. Légzése nyugodt volt, tekintete tiszta. Róka, miközben olajat öntött a melegedő fazékba, sóhajtott egy nagyot, mint a csak saját idegeit nyugtatná, aztán beszélni kezdett hosszan, folyékonyan: „1949. március 15-én Sólomos Levente atya röpiratot fogalmaz meg, melyben a leendőbeli értelmiséget, ez esetben a bölcsészkar hallgatóit arra buzdítja, hogy vigyék hírül a nagyvilágba, hazánkban miként égetik ki azok nyelvét, akik szájukat kinyitják, a karhatalom miként fojtja vérbe a hazafi polgárok létükért való harcát, miként számolják fel a sajtószabadságot, és tiporják lábbal az ember legegységesebb jogait a Szovjetunió reánk boruló mélysötét gyászleple alatt.” Róka elvtárs ekkor hátrafordult, mintha magának készülné válaszolni. „Ha jól tudom, 4.000 példányban sokszorosították a röpiratot, és ministránsai szigorú titoktartás mellett szétesztot-

ták az egyetemisták között. Íme!" Mint egy bűvész, előhúzott a zsebéből egy tenyérnyi papírt — voalá! — és magasra emelve mutatta mindkét oldalát. A pap felnézett a papírra. „Dolgozz, te fasiszta!” Egy pillanatra bedugult a fülem, csak a mesterem hirtelen vörösre színeződött nyakát és fejét láttam, ahogy odakap az atya füléhez. Róka arcszíne visszaváltozott, és a legtermészetesebb tónusán folytatta. „A fonákjára tollal azt írták, hogy, idézem: *fordítsátok le, és juttassátok el külföldre. Ti vagytok a nemzet utolsó reménysége!*” Odafordult hozzám. „Drága barátom, mit szólna ehhez az ügyszó? Ó, egek, majdnem elfelejtettem: 1.000 példány eltűnt a parókiáról. Ezt a példányt már egy bölcsész-hallgatónál találtuk meg.” A hagyma láthatólag elkészült. Róka elvtárs az asztal elé tartotta a fazekat, és belesöpörte a hagymadarabokat. Néztem, ahogy az a rengeteg apró csillanás válogatás nélkül behull a fazékba. „Azt az öt krumplit úgy hámozd meg, és úgy vágd fel, hogy mire a hagyma elkészül, beletehessem!” A kés az asztalra esett. „Ezt nem teheti...” — válaszolta a reverend. Róka elvtárs abban a pillanatban ott termett, és akkora csattanós pofont mért az atya arcára, mintha egy revolver sülné el. Az atya kiesett a székből, és elterült a földön. „Nem bírom ezt az akadékoskodást! — Bődült el újra. — Fogy az idő...” Ránéztem az órára: dél volt. Izzadtam. A krumpli végül elkészült, Róka elvtárs azt is beleszórta a fazékba, aztán vizet és tejet öntött rá. Ezután feltekerte a rezsót; a lángnyelvek kibújtak a lyukakból, és nyaldosni kezdték a zománcot. Hamarosan a zeller is belekerült a fazékba, aztán só meg bors.

„Az egyházi szervezetekben nem mindenkinek a neve van feljegyezve. A ministránsokról például soha, semmilyen akta nem készül. Okos... kellőképpen okos gondolat. Persze legalább ennyire aljas is. A mi kezünkben viszont itt van az atya töke. Mi megszorítjuk, és ő elmondja nekünk, hogy kik voltak még be-szervezve... nemcsak a ministránsok neveit, hanem mindenkiét.” Miközben beszélt, a tűzhelytől lassan átfordult a paphoz, lehajolt hozzá, egészen a füléhez, és abba suttozta, lehelte bele az utolsó szavakat: „A bölcsészkart bezárattuk. Nyomozás folyik az ügyben. Aki nem beszél, azt ide hozzák be.”

Mondanom sem kell, szinte megbabonázva figyeltem mestere egészen tökéletes, és valóban: könnyed, szinte légies előadó-művészetét.

„Nocsak, forr a víz, mégsem akar főni a krumpli. Na és miért nem? Talán mert egy-két izgága darab kibújik a víz alól. Öntsünk rá még egy keveset. Aztán a még mindig kimeredő részeket taszigáljuk vissza a levesbe... erre találták ki a fakanalát!” — mondta Róka elvtárs, és fakanalát kétszer vidáman megsuhogtatta a levegőben. — Finom lesz. Sztálin elvtárs kedvenc fogása volt a krumpli leves.” „Róka elvtárs, miért főzünk krumplilevest?” — kérdeztem. „Hogy ne legyünk éhesek, drága fiam.”

Már egy órája forrt a leves. A karórám hangosan ketyegett. Egy ideje csöndben ültünk, és vártunk; aztán Róka elvtárs felállt mellőlem, sóhajtott egyet, majd hátrament a pince végébe, és lehajolt egy pár bőrkesztyűért. Felemelte a villamos-keresztet, aminek az alja valamiféle különös, fekete anyagból volt kiképezve, és ennek a végéből egy hosszú vezeték futott a falba. Mellette kapcsoló. Róka elvtárs megnyomta. Odament a kereszttel az atyához. „Most pedig beszélni fogsz. Eleget vártunk már... hogy rohadról meg!” Hosszan meredtünk a felszegett fejű, néma papra, aztán Róka váratlanul felordított „Mondj neveket, neveket, te náci féreg, neveket!” „Azt tesz velem, amit akar... de az Atyaúr-istenre esküszöm, hogy soha nem árulom el testvéreimet.” Mesterem felnevetett. „Ostoba szemét náci vagy. Egy büszke féreg. Nem tudod te még, mi az a fájdalom.” Most az atya nézett fölényesen. „Tudom.” Mesterem odatartotta a keresztet az atya arcához. „Csókold meg, ha csakugyan az istenednek tartod!”

Az áramütés nagyon nagy lehetett. Az atya teste összerándult, megfeszült, a szék kishíján felborult vele; húsából kimeredő inakkal, szétfeszített szájjal, lezárt szemekkel, összegömbölyödő testtel (mintha éppen összeroppanni készülne), hosszú pillanatokig remegett. Aztán lassan magához tért. Láttam, hogy mesterem is erősen koncentrált, izzad. Újra odatartotta a feszületet. „Még egyszer!” — kiáltotta. A látvány most kellemetlenebb volt: az atya teste ugyanúgy megfeszült, mint az előbb, de most nem összegömbölyödött, hanem kezeit szétvetette, a melle feltárlukozott. Minderről megpróbáltam nem tudomást venni, de aztán megcsapott valami különös, égett szag. Az atya egy ideig nem kapott levegőt: ezúttal nehezebben tért magához. Amikor lenéztem, láttam, hogy a két térdem erősen remeg.

Körülbelül az ötödik áramütés után mesterem hátrafordult: „Átveszed? Nekem figyelnem kell a levesre.” A jelentésemre gondoltam, a karrieremre, nem lehetett nemet mondani, és már nyújtotta is a keresztet. „Vigyázz vele... — nevetett —, hiánycikk!” A villamos-keresztnek igen nagy súlya volt, két kézzel kellett fogni. Egy nagy, ormótlan vasdarab. „Bökje ki végre azokat a neveket” — kérleltem, és amikor láttam, hogy hiába, odanyomtam a vasat az archoz, nem is annyira a nevek miatt, hanem magam miatt, hogy levizsgázzam. Hatalom volt a keresztben, a két kezemben tartottam.

Már vagy harmadjára nyomtam a keresztet az atya szájához, amikor mesterem hátra ment, és lekapcsolta a vezérlőt. „Elég volt! Most ebédeljük, aztán folytatjuk.”

Délután három volt, a krumpli még mindig forrt, vagyis inkább bugyogott, mint valami nehéz massa. Két csajkába már ki volt merve az étel. Jó volt az illata, s amint megláttam, megéheztem. „Jó étvágyat!” — mondta Róka elvtárs, aztán a zsákból elővett két szelet kenyeret, és az egyiket felém nyújtotta. „Egyé-

tek, mert ez az én testem” — kacagta. A pap felhördült, és egyenesen Róka szeme közé meredt. Róka erre teli szájjal elröhögte magát. Miközben fújta a forró levest, Róka elvtárs nem tudta abbahagyni a röhögést, és mindenfélét beszélt: „Képzeld csak, papikám, én is keresztény vagyok... ez vicces, nem? Ez marha jó... ez marha jó!”

Mesterem nem annyira fújta, inkább szürcsölte a forró levest. Ezt legtöbbször nem esik jól hallgatni, de Róka elvtárs esetében — ezt megfigyeltem magamon — minden csodálatosnak tűnt. A bonyolult dolog egyszerűvé vált, a lehetetlen lehetéssé, a valószínűtlen valószínűvé és a kínos vagy kellemetlen természetessé. Örültem neki, hogy mesterem szürcsölve eszi a levest, mindjárt apám jutott az eszembe.

Miután megettük, mesterem közölte velem, még mindig nagyon kedélyesen, hogy „barátunk már két napja éheznek, most ő is kap egy keveset”.

Arra gondoltam, Róka elvtárs milyen előrelátó, hogy a kamrában főzi meg az ételt, ha már egyszer egész álló napra be van oda zárva, és mennyivel barátságosabb most az atyával.

Elzárta a palackot és a kondért az asztalra dobta. „Gyere fiam, segíts!” Egyik kezével a pap állát fogta, a másikkal a kanalat. A pap beleköpött a levesbe. Akkor nekem kellett lefognom, hogy Róka elvtárs kipeckelhesse a száját, béklyóba szoríthassa a kezeit. A leves, ami máskülönben olyan volt, mint egy nagyon sűrű tapétaragasztó, még mindig bugyogott, noha a tűzről már levettük.

Teljes erővel tartottam a pap homlokát és a kipeckelt állkapcsát, Róka elvtárs pedig jó adagot merített a levesből, és a vergődő pap szájához emelte a kanalat. „Ha eszedbe jutottak a nevek, pislogj kettőt.” Várt egy másodpercet, aztán önteni kezdte a 100 fokos masszát bele a pap torkába. A pap ordított, gurgulázott. Róka feljajdult: „Ajajaj, ez bizony undorítóan fájhatott... még két-három nyelet, és többé nem szólalsz meg, aztán még kettő, és jön a belső vérzés...” Merített a kanállal. Emelt. Öntött. Az atya most még elviselhetetlenebbül őrjöngött, az ordítás ekkor már szinte a gyomrából jött. Szemeivel meredten bámulta a fazekat. Róka merített. Emelt. Öntött. A pap hangja el-elcsuklott. Néhány pillanatra azt hittem, meghalt, vagy elájult, de nem. Aztán már nem ordított, csak a tüdeje sípolt, és a szemei még jobban elkerekedtek. Róka merített. Emelt. A pap kettőt pislogott.

„A francba! Megint elment feleslegesen egy napom!” Elengedtem a pap fejét. Róka előrántott papírt és ceruzát. A pap egy ideig véreset köpködött. Sípolt, nyüszített. Körmeivel az asztalt kaparta.

Percekkel később ott voltak a nevek a papíron. Róka egyszerre nagyon nyájas lett vele; plébános úrnak, meg a ház vendégének hívta. „Lacika, takarítás!” — kiáltotta ki a nyitott ajtón. Este 6 óra volt.

Miközben szappanoztuk a kezünket, odajött hozzánk Kerekdi elvtárs, és kérdezte, hogy milyen az új kollega. Róka elégedetten rám nézett, aztán odahajolt Kerekdi elvtársához, és valamit a fülébe súgott, de közben a tükörből engem fürkészett. „No és maga, fiam, hogy vélekedik Róka elvtársról?” „Róka elvtársnál nincs nagyobb művész a földön” — jelentettem ki tisztán, világosan, ünnepélyesen. Nevettek. „Hogyhogy?” — kérdezte Kerekdi elvtárs. „Kiskoromban, kérem, mindig utáltam a krumpli-levest, ám Róka elvtárs ma megszerettette velem.” „Úgy érted, megettetted?” — kacagta. „Úgy, Kerekdi elvtárs” — mondtam, s mind a hárman jóízűen nevettünk.

Idős asszony, virággal

DOBAI PÉTER

*Mária édesanyjáról készült fényképfelvétel,
Máriaremetén A. D. 2006 őszén*

*Elvirágzott, önmagától messzi női arc hajol nyíló, friss csokor
fölé. Elbúcsúzó arcában, mintha külön búcsúzna el egy mosoly,
el, végleg el a kezében tartott pár szál hervadatlan virágtól...
hiszen régen, nagyon régen, első életében ő is szál virág volt.
Deli táncoktól, első szerelmektől, kioltott tavaszugaraktól,
íme, most egyszerre, igen, intés nélkül is, eltávolodni, távozni kell.
S lett élete ugyan mivé? Lett szülőanya, ősz, nagyon ősz, elsodort sors,
felejtő és feledett élet, nem sejthetem én rejtélyét annak,
hogy pár szál virág a múláshoz mégis mi-mindent adhat,
talán többet, sokkal többet, mint az egész világot őriző emlékezet!*